

En dåbskommission har arbejdet med forskellige forslag til hvordan fremtidens dåb skal se ud i folkekirken. Det er forstemmende læsning. Men ikke overraskende at dåben også skal tilpasse tidens woke kultur. Nogle af forslagene vil fjerne ordene om at vi efter dåben er blevet Guds børn. Man mener at det ikke er rimeligt at nogle bliver kaldt Guds børn og andre ikke. Men hvorfor skulle vi døbes, hvis vi ikke blev Guds børn? Er der ikke dåbens pointe, at Gud adoptere den døbte? Det der sker i dåben, er så stort og så dybt og så utæmmeligt, at dåben kan minde om et isbjerg. Ordene vi hører til dåben, tilspørgslen, postevandet der øses over barnets hoved, er kun toppen af isbjerget. Dybt under alt det vi

ser og hører og fornemmer, ligger al den nåde, al den kraft, al den guddommelige væld, hele det svimlende mysterium som vi hverken kan se eller fatte. I nogle af forslagene skal præsten ikke spørge gudmoderen eller gudfaderen om barnet vil døbes i den tro, som er blevet opremset i trosbekendelsens tilspørgsler. Man skal bare nøjes med at spørge: Vil du døbes. Men spørgsmålet er så: I hvilken tro? Det hænger i luften. Endelig er der et forslag om at jeg, når jeg tegner korset for barnets ansigt og præst, ikke skal sige: Modtag det hellige korses tegn både for dit ansigt og bryst. Jeg skal bare sige modtag korsets tegn for dit ansigt og bryst. Men hvorfor tale kristendommen ned? Korset er helligt og det skal fortælles at det helligt.

Ingen ord er for store når et barn skal døbes. Så lang tid jeg er præst her i Kirke Saaby, bliver dåben ikke ændret en tøddel. Dåben er et boardingkort til evigheden. Men vi må boarde evigheden ved at blive i vores dåbs nåde. Og det betyder at vi efter vores dåb må tro at Jesus Kristus er med os til verdens ende. Og hvordan handler så mennesker, der er blevet døbt og dagligt vokser i deres dåb og tror Jesus er med dem til verdens ende? Det har vi en fortælling om i dag. Nemlig den verdensberømte fortælling om den barmhjertige samaritan. Fortællingen handler om en mand, der hjalp et stakkels menneske, der var blevet overfaldet og lå og blødte i en grøft. På den fortælling er vores danske samfund bygget. Folk skal ikke

ligge og bløde i grøften. Det har kristendommen lært os. Derfor har vi opført Roskilde sygehus og Holbæk sygehus og alle de andre hospitaler for at tage os af dem, der er kommet til skade både gennem ulykker og sygdom. På Tuborg og Hof øl stod der engang at de var leverandør til det kongelige danske hof. Vi kan sætte en etiket på kristendommen, hvor der står: Leverandør af barmhjertighed til det danske folk. Det er så grundlæggende i kristendommen, at vi skal hjælpe den svage og fattige og nødstedte. I dag er denne kristne barmhjertighed organiseret gennem hospitalerne, socialhjælpen, nødhjælpsarbejdet og betales over vores skat. Og fint. Det fungerer. Men vi kan ikke overlade

barmhjertigheden udelukkende til staten. Vi har ikke betalt, hvad vi skylder vor næste, når vi har afleveret næsten 50-60 % af vor indkomst til staten. Vi kan ikke vaske hænderne og sige, at det udelukkende er de sociale myndigheder der skal tage sig af de svage. Vi kan ikke nøjes med at ringe 112, når vores nabo falder om i grøften og ligger og bløder. Vi skal være den barmhjertige samaritan. Hver gang vi står en situation, hvor vores næste har brug for os, skal vi være der som den nødlidendes næste. Sådan forbliver vi i vores dåbs nåde. For det andet. Det nytter ikke, at vi har en blind tro på, at vi kan forebygge alt ondt. Der bliver hele tiden sagt: Det er bedre at forebygge end at helbrede. Ja. Det er det. Men det er naivt hvis vi bilder os

ind at vi kan forebygge alt. Vi mennesker er syndere. Ondskaben er ikke blevet afskaffet. Det er lidelsen heller ikke. Ulykker, død, sorg, elendighed, jordskælv, orkaner vil altid være en del af menneskets tilværelse. Guds søn, Jesus Kristus, har hjulpet os igen i år med at høste en god indkomst gennem vores arbejde eller pension. De fleste af danskere lever trygt og godt og forsøger at forebygge ulykker inden de rammer. Men vi lever stadig et liv, hvor vi kan blive slået ned som den overfaldne i Jesu lignelse, hvor vi kan miste vores indkomst, hvor der kan komme misvækst på markerne, hvor sygdom og død uundgåeligt rammer os. Derfor har vi brug for Guds søn, Jesus Kristus, som et holdepunkt i vores tilværelse. I dåben

adopterede han os. I dåben lovede han at være med os til verdens ende. I dåben blev vi hans børn. I en farlig og omskiftelig verden er dåben vores faste holdepunkt. Dåbens lys bliver ikke slukket når vi dør. Vi må, med Jesus Kristus i ryggen, leve vores liv frimodigt, hvor farlig tilværelsen end er. Og samtidig må vi som døbt, som Guds børn, ikke blive bange for at gå den farlige vej mellem Jerusalem og Jeriko som manden der blev overfaldet gik. Det er nærmest som om vejen mellem Jerusalem og Jeriko er blevet et billede på vores farlige vej mellem liv og død. Men ikke kun et billede på hvor farligt livet er. For det er det. Men også et billede på hvor meget barmhjertighed, hvor meget godhed, hvor meget skønhed der også er

i vores liv. Manden oplevede ikke kun ondskenen ved at blive slået ned. Han oplevede også den godhed vi kan møde fra vores næste. Når Gud viser os barmhjertighed, skal vi også vise vores medmennesker barmhjertighed. Sådan forbliver vi, Guds børn, sådan forbliver vi i vores dåbs nåde. Gud i vold. Amen.